

можаха. Въ всяка минута, кога сельчанинѣтъ, кога жена му влазяха въ малката станчка за да видатъ какъ ся намираше. Марія ги питаше безпрестанно: « не надѣватели ся че може да ся съвземе? » — Сельчанката отговори единъ пѣтъ: « чадо мое, кагато разлестяваніето дръвено ся яви, нече съществува вѣче. » Отъ нея минута Марія съ трепераніе загледа презъ малкитѣ вратца въ градинѣтъ, други пѣтъ въ приближаваніето на пролѣтътъ бываше пѣлна отъ радостъ, но сега бѣше съвсемъ на противъ, защото съскръбъ гледаше прѣвѣтъ листа и нѣжнитѣ пѣпки които наченваха да ся развиватъ и като гледаше началото пролѣти о думаше прискрѣбно; « О Боже, всичкото приема новъ животъ, всичкитѣ сърдца ся надѣватъ, с амо бѣднитѣ ми отецъ умира безъ надежда! « Но нѣ! приложи като метна религіозенъ погледъ на небето, ще живѣе тамо! Не умира безъ надежда, какъто дума спасителѣтъ » не умира, но устава тѣлното си тѣло което закрыва безсмъртнѣтъ душѣ и тамо горѣ истинното съществуваніе ся заченва заради него. »

Добрийѣтъ старецъ желаше всегда да слуша Маріѣ да му прочита, гласѣтъ ѣ бѣше получилъ благозвучіе отъ честото прочитаніе, щото въдушавляваше още повече старецѣтъ въ религіознитѣ идеи, като му ся струваше че въ нея минута почиваніето ся разливаше по всичкото му тѣло. Въ послѣднитѣ дни онова което слушаше отъ благодареніе бѣше послѣдний разговоръ на